

Wõta ja loe!

№ 8. — IX aastaküüf.

Kas on põrgu kooskõlas Kristuse armastusega?

Kui Jumal hülgab meid ja heidab meid põrgusse sellepärast, et meie pole wastu võtnud Kristust, kas see pole halastamatus, kui omegi meie funneme Jumalat halastajana?

Kas see oleks heategu ja armastus, kui paneksime kedagi elama inimesega, keda ta põlanud ja põlgab, kelle ligiolu talle on waewaks? Kujutage ette endale sellist abielu, kus inimesi saaks sunnitud abielluma ja aastaid ühes elama, kuna nad omegi ei suudaks armastada teineteist, või vähemalt teine neist täielikult põlgaks teise armastust? Oleks see elu õnnelik elu?

Mõelgem nüüd inimesele, kes fogu oma elu festel on põlanud Jeesust ja ta armastust jalge alla tallanud, fundnud wastumeeljust igasugusest usuliseft väljenduseft, kuis funduks talle elu taewas, kus muud ei olegi kui selle elu laiem ja kõrgeim väljendus, mida ta on siin maa peal oma elus wihanud — kas ei oleks Jeesugune elu talle põrgu? Näha Kristust igawikkudes, elada temaga seal igawesti ja alluda talle — kas see poleks piinaks ta olemisele? Sa kui taewasse peats pääjema mi-

dagi jarnast, kas oleks see veel õndsuse paik?

Wõi kui wiiksime wiletsais nädudesse mäsjitud kerjuse uhkesse, järawalt walgustatud pidusaali, kus wiibivad peenelt rietatud inimesed, kas ei teeks selline tegu selle waeje inimese seisuforra veel walulijemaks, kuna see wastuolu paljastaks just tema armestust? Kindlasti ta püüaks ruttu sealt wälja pääseda oma endisse ümbrusse. Kas see oleks heategu Jumala poolt, kui ta võtaks patuse inimese ja wiiks ta taewasse pühaduse walgusse, inimese, kes oli maa peal põlanud ainukesse puhastawa jõu, mida Jumal talle pakkus? Me ei suudaks taluda isegi seda, kui me sõbrad näeksid meie isemusse selles elus ia wõiksid lugeda kõik mõtted, mis seal ärtawad (kuigi me sõprade mõddud wõib-olla ei oleks waljemad kui meie omad), kuidas siis küll funduks seista Jumala ees, kelle hülgaw pühadus paljastaks kõik meie pattude jõleduse.

Joh. ilm. 6, 16 ilmutab meile, misjuguses ahastuses need lord on, kes praegu põlgawad Jeesuse Kristuse oma Lunastajana ning sellises isefas olemises satuwad

kõigi oma pattudega igawikku. Nad soomivad, ei mäed ja kaljud langeksid nende peale ja peidaksid neid aujärjel istuja palge eest ja ometigi on tegemist siis sellejama Kristusega, kes loob taewa neile, kes teda armastavad, sama Jeesusega, kes kussus enda juurde patuseid. Sellega oli nende inimeste oma teesmine hingelaad põrgu

põhustanud, mitte aga Jumala halastamatus.

Jumal ei taha, et inimesed hukksid, kuna ta on armastus, kuid inimene walmistab ise endale põrgu oma pafuarmastusega ja Jeesuse põlgamisega, mille läbi loob pinda igawesele kahetsusele ja hingepiinale nähes kord selle tee lõppu ja kohutawaid tagajärgeid.

Jumal ei lasa ennast pilgata.

See juhtus maailmasõja lõpu-päewil Rumeenia frondil. Oli puhkenud revolutsioon. Linna-keses, milles wiibis wäeosa, kus teenis ka wend Kaur, kes oli käesolewa sündmuse pealtnägijaks, korraldasi meeleawaldusi wene kiriku lähedal aseksel waljalikul. Peeti kõnesid ja lehwisid punased lipud. Keiser oli troonilt kõugatud ja sel puhul peeti pidu ja lasti aupauke kahureist.

Keegi sõdureist ütles uhkustades: „Meie oleme kufutanud keisri troonilt ja nüüd laseme ka Wana-Jumala ta aujärjelt maha“ Ta asus kahuri juure, laadis selle ja lastis taewa poole.

Kõlas kõrgatus... Kui suits ära kadus, nägid feised, et mehest ei olnud jälgegi järele. Laeng oli purustanud kahuri luku kogu faasaga. purustanud lastja ja feinud kõrgawa augu maa sisse.

Pikselõõgina mõjus sündmus kõigile, kes alles mõni minut tagasi olid wilaanud ja piduffenud. Kiriku kellad pandi helisema ja mehed löid risi ette. Meeleawaldused kaffestati ja polnud kellelgi enam tuju pidustamiseks.

Kolm päewa weel peale seda käisid wene sõdurid augu kaldal, löid risi ette ja panid mulda pähe ning olid waiksed.

„Jumal ei lasa ennast pilgata“ (Kal. 6, 7).

Mõnikord Jumal oma pikimeeles kannatab ja waitib ja siis mõtleb inimene, nagu ei oleks Jumalat üldse, wõi et ta on nii wõimetu. Jumal kannatab, kuid ka sellel kannatusel on oma piirid. „Hirmus on elawa Jumala kätte langeda“ (Heebr. 10, 31). Mis on inimene, et ta julgeb asfuda Jumala wastu? Ja ometi elab inimeses pafu läbi see wastupanija ja jumalawastane meel, mis püüab troffida ja sõdida Jumala wastu, sest ta ei taha heita end Jumala walitsuse alla, waid tahab oma lihameeles elada. Kuid see wõiflus Jumala wastu on rumal ja loofusefa wõiflus, mis aina on lõppenud inimese kaotusega. Seda tõendawad ka paljude jumalawastaste surmaeelsed ahastused ja elamused. Seennast needes nad sageli lähewad siit elust wõi näewad kurje waime, kes neile järele tulewad. Hirmus on

jumalatu inimese elu, jama õudne on ta surm, kuid veel õudsem ta igawik.

Kuid on palju rohkem veel jarnaseid praktilisi ateiste. Nad ei eita Sumala olemasolu, ega sõdi ta wastu, kuid nad elavad nii, nagu ei oleks Jumalat olemaski. Sumal on nende elus null. Te-maga ei arvestata, talle ei anta

miskit ruumi oma südames, ja elus. Ehk oled sina just üks jarnane. Sinagi vajad lepitust Su-malaga.

„Kes usub Sumala Poja jisse, jel on igawene elu, aga kes ei usu Poja sõna, see ei pea elu näge-ma, waid Sumala wiha jääb tema peale“ (Joh. 3, 36).

Unustust löbustustis.

Suuletaja Friedrich Rückert ku-jutab ühes oma töös inimese kõrveränduri pildis. Wiimane rändas oma kaameliga teda juh-tides ja nõõri ofsas järel weda-des. Ühel päewal aga kaamel hul-lus ja muutus kurjaks. Kaameli-juht põgeneb — kaamel kannul. Wiimaks saab ta peita end ühe sügawikku, hoides selle seinas kas-wawast puukestest kramplikult kinni. Seal ripub ta meeleheitel ja ahastab oma seisukorra üle.

Mehe seisukord on väga kriiti-line: ülewal augu äärel walwab hullunud kaamel, all sügawuses awab oma suu saagiahnelt hiigel-madu. Kõigele sellele lijanub veel see, et kaljupraost tuleb wäl-ja hiirepaar, üks walge ja teine must, ja hakkab närima puu juur-te kallal. Selles õudses olukorras haarab teda kange tung hakata sööma pöõsal kaswawaid marju. Ta unustab oma hädaohliku olu-korra ja andub naudingule.

Selles jutustuses on nii taba-walt kujutatud inimese rumalus, ta moderninimese hingeelu. Arganud südametunnistusest, elu häda-dest ja ahastusest tagaastud, ri-

pub ta surma haigutawa kurisfi-ku kaldal, iga heft wõib ta kukku-da alla. Kramplikult peab ta kinni elust, kuid juba näriwad hiired öö ja päew elujuurte kallal, kuid kergemeelselt andub inimene veel elunaudingule, püüdes unustada, et on surelik ja warski peab astu-ma igawikku.

Ära mõtle oma surmale, see teeb sind rahutuks, ütleb maailm. Surmale mõtlemine ei lase nau-tida elu. Unusta surmamõtted, siis on hea elada! Kuid iga päe-waga muutub meie seisukord krii-filijemaks, ikka ligemale tuleb surm ja äkki wõib katteda wiima-negi pide ning niit — mis saab siis su surematust hingest?

Õige wastus.

Ühelt mehelt küsiti kord, kuidas ta nii maha on jäänud ajast, et ta veel usub Deesust ja Piiblit. Seepeale wastas küsitaw: „Ma ei wiska enne head ära, kui ma pole paremat jaanud ajamele. Andke mulle üks parem raamat kui Piibel ja kohe panen ma Piibli kõr-wale.“

Laulud.

Viisil: Oh Jeesus Kristus, tule sa. P. 31.

Just nii kui olen, kõlbmata, Su juurde, Jeesus, tulen ma, Kõik
pafuseid ju kufjud ja, Seft tulen ma, Jumala Tall.

Just nii kui olen, waewane, Kell' pole head koguni, Su püha
armu froonile Nüüd tulen ma, Jumala Tall.

T. k. 153.

Ara mine minust mööda, Armas Jeesuke, Võta minu palwet
kuulda Nüüd ja alati!

Koor: Jeesus, Jeesus, Sind nüüd palun ma, Siis kui teistel'
armu annad, Anna mulle ka!

Südamest nüüd palun väga Armu sinu käest, Paranda mu hinge
wiga, Päästa pafu wäest.

Viisil: Oh Jeesus Kristus, tule sa. P. 31.

Just nii kui olen, uskmata, Täis waejust, pafu roojust ka, Su ar-
mu peale loofes ma Nüüd tulen, oh Jumala Tall.

Just nii kui olen, wõtad ja Mind wastu, teed mind õndsaks ka,
Sa õelnud jeda kõega, Seft tulen nüüd, Jumala Tall.

Viisil: Ligemal Jumal, Sull.

Tule, oh tule nüüd Sulgesti ja! Tunnista oma süüd Südamest ka!
Andeks sull' annab ka, Võtab sind ehtida õiguse kuuega; Tule, oh
hing!

Kaduw maailm ei jää Igawest' meil', Taewas me päris maa,
Ootab meid seal; Mis Jumal kõõtab, See meile õaks saab, Kui
ufus loodame, Siis on meil maad.

Vastutav toimetaja ja väljaandja Peeter Sink. „Võta ja loe“ hind á 2 senti,
10 tükki — 15 s. Ilmub 1 kord kuus. Maksab aastas 30 s. poolaastas 20 s.,
välismaale 60 s. aastas. Tellige, levitage ja paluge! Toetusi traktaat-misjoni
hääks ja kaastöid saata toimetajale Päikese 5—7, Tallinn. Tel. 446-22.

Posti jooksev arve Nr. 353.

„Külvaja“ trükk Tallinr

Ilmus 31. mail 1940. aastal.